

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΚΑΤΕΒΛΗΘΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1983

ΕΤΟΣ ΛΕ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 795

Τιμή φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

Ἡ Ἦγερσις τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος περιστοιχιζομένη ἀπὸ τῶν Ἱερῶν Κληρῶν καὶ εὐσεβῆ Λαὸν κατέρχεται εἰς τὸν χώρον τῆς καταδύσεως.

Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ

«Τὰς ἡμέρας των ἐορτῶν φυλάσσεται, ἀδελφοί. Καὶ πρώτην γε τὴν γενέθλιον ἡμέραν Κυρίου, μεθ' ἣν ἡ Ἐπιφάνειος ὑμῖν ἔστω ἡ τιμιωτάτη, καθ' ἣν ἀνέδειξεν τῆς οἰκείας Θεότητος τὸ μεγαλεῖον γενέσθω δὲ αὕτη ἑκτη τοῦ δεκάτου μηνὸς» (ἡτοι Ἰανουαρίου).

(Κλήμενιος Ἀλεξανδρείας, «Διαταγαὶ Ἀγίων Ἀποστόλων»).

Αὐτὴν τὴν ἀποστολικὴν Διαταγὴν κρατοῦν καὶ μεγαλύνουν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῆς Ἑλλάδος, τώρα καὶ ἐξῆντα περίπου χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν, δάκτυλοι τῆς Μασονίας καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου Οἰκουμενισμοῦ, ἐδίχασαν θρησκευτικῶς, τὸν θρησκευόντα Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαόν.

Διὰ τοῦτο καὶ ἐφέτος ὑπῆρξεν λαμπροτάτη ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν ὄρμον τῆς Ἀκτῆς Τζελέπη τοῦ Πειραιῶς, ἐνθα καίτοι ἐργάσιμος ἡ ἡμέρα, πλήθη πιστῶν ἐξ ὅλων τῶν σημείων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων προσῆλθον εὐνοοῦντων καὶ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν. Τὰ πάντα ἐγένοντο μεγαλοπρεπῶς, τῇ ἀόκνῳ φροντίδι τοῦ ἡμετέρου Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ τῆς οἰκείας ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἐν Πειραιεῖ, ἀλλὰ καὶ τῇ πρόφρονι καὶ εὐγενεῖ συνεργασίᾳ πολλῶν ἡμετέρων εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Κατὰ τὸ καταρτισθὲν ἐπίσημον ἐόρτιον πρόγραμμα τῆς ἡμέρας ἐτελέσθη πανηγυρικὴ ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Φι-

Οἱ εὐσεβεῖς Ἱερεῖς μας πλαισιόνοντες τὴν Σεπτὴν Ἠγεσίαν μας κατευθύνονται εἰς τὸν θαλάσσιον χῶρον.

λίππου Πειραιῶς τῆς συνοικίας Καμινίων προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ.κ. Γερωντίου συμπαραστατούμενου ὑπὸ πολλῶν Ἱερέων. Ἡ ὅλη Θεία Μυσταγωγία ἐλαμπρύνθη ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν χορωδίαν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς κ.κ. Νικόλαον Κουκουλάκη καὶ Ἰωάννην Συμεωνίδην πρωτοψάλτας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, ἤρξατο σχηματιζομένη ἡ λαμπρὰ καὶ μεγαλειώδης πομπή, ἱερὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ, πορευομένη πρὸς τὸν καθορισμένον τόπον τῆς Καταδύσεως ὅστις ἦτο λαμπρῶς διακεκοσμημένος, τῇ εὐγενεῖ παραχωρήσει καὶ προσφορᾷ τοῦ ἑορτίου Στολισμοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς Πειραιῶς πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν ἐκφράζονται θερμότατοι αἱ εὐχαριστίαι καὶ διάθερμοι αἱ εὐχαὶ διὰ τὴν εὐδὼσιν τῶν ἔργων καὶ τῶν κοινοφελῶν σκοπῶν αὐτῆς.

Αἱ φιλαρμονικαὶ τοῦ Χαλανδρίου, καὶ τοῦ Ὁρφανοτροφείου «Ἀγίας Τριάδος» Νέων Λιοσιῶν προηγούνται μὲ ἐόρτια ἐμβατήρια καὶ κατάλληλον μουσικὴν, ἐπονται τὰ ἱερὰ Ἐξαπτέρυγα καὶ ἱερὰ

Λάβαρα, ἓνα ἀμέτρητον πλῆθος Σημαιῶν καὶ Λαβάρων σωματείων καὶ ἀκολουθοῦν νεάνιδες μὲ ἐθνικὰς ἐνδυμάσας καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν μας.

Κατόπιν τὰ ἱερὰ Λ.Ο.Κ. τοῦ ἡμετέρου Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἦτοι Πανοσ. Ἡγούμενοι, Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ διαφόρων Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων ἡμῶν, οἱ ἀκοίμητοι φρυκτωροὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀρκετοὶ παρεπιδημοῦντες Ὁσιολογιώτατοι Πατέρες ἐξ Ἀγίου Ὁρους τοῦ Πανσέπτου «Περιβολίου» τῆς Παναγίας μας.

Ἔπονται οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου, οἱ σεβάσμιοι αὐτοὶ Ταμιοῦχοι τῆς Θείας Χάριτος, Ἱερεῖς παντὸς ὁφφικίου μὲ τὰς ἀπαστραπτούσας στολὰς αὐτῶν, ποὺ προκαλοῦν τὴν συγκίνησιν τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ μας. Ἀκολουθοῦν οἱ Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται φέροντες ἐπιστήθιον Σταυρόν, ἐπιρριπτάριον καὶ τὰς ποιμαντικὰς αὐτῶν ράβδους πατέρες Βασίλειος, Χρυσόστομος, Ἀνθιμος, Εὐθύμιος καὶ ἄλλοι.

Ἐπικεφαλῆς ἀπάντων, κορυφαῖοι καὶ τὸ ἐπίκεντρο τῆς ὅλης θρησκευτικῆς παρατάξεως ἦσαν οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν μὲ προεξάρχοντα αὐτῶν τὸν προκαθήμενον αὐτῆς, Μακαριώτατον Ἀρχιεπί-

Ὁ χορὸς τῶν Μονάζουσῶν, τὸ καύχημα καὶ τὸ κλέος τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

σκοπον Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν, καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΑΥΞΕΝΤΙΟΝ παισιούμενον παρὰ τοῦ Ἀντιπροέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παιραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΥ, καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ.κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κ.κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ καὶ τὸν πρῶην Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ.κ. ΠΑΥΣΙΟΝ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν δὲν ἦσαν μόνον οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Ἠγέται, ἀλλὰ τὸ σύμβολον ἐνὸς ἀγῶνος, καὶ ἡ ζωσα ἐπιβίωσις μιᾶς ἐντατικῆς, μαχητικῆς προσπαθείας ἣτις ἤρχισε κατὰ τὸ ἔτος 1924 διὰ τῆς ἀψυχολογήτου μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἡμερολογίου. Καὶ εἰς τὴν ἀκτὴ τζελέπη ἀφίχθη ἡ ὅλη πομπή, ἐνθα ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς δαφνοβριθοῦς ἐξέδρας ἐγένετο ὁ Μέγας Ἀγιασμός καὶ ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Αὐξεντίου, ἐνῶ οἱ σειρήνες τῶν προσωρμισμένων πλοίων ἐδόνουν τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἐξηγγεῖλαν τὸ κοσμοχαρμόσουνον γεγονός τῆς Τριαδικῆς Ἐπιφανείας ἐπὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα. Παρέ-

στησαν ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς, Βουλευταὶ, ἐκπρόσωποι Ἀστυνομικῶν καὶ Λιμενικῶν ἀρχῶν καὶ λοιποὶ ἐπίσημοι.

Μετὰ τὴν κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τὴν ὁμιλίαν τοῦ Μακαριωτάτου τὴν ὁποίαν παραθέτομεν κατωτέρω, τὸ πλῆθος διὰ τῶν αὐτῶν ὁδῶν καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν τάξιν ἐπανῆλθον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Φιλίππου, ἀπ' ὅπου μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου διελύθη ἡσυχῶς εὐχαριστοῦν τὸν Θεόν.

Ἀξίζουν θερμῶν συγχαρητηρίων ὅσοι συνετέλεσαν εἰς τὴν λαμπρὰν ταύτην ἐπιτυχίαν.

Λόγος Μακαριωτάτου. Θεοφάνεια 1983

Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι,
Τίμιον καὶ Προσφιλὲς Πρεσβυτέριον
Σεπτὴ Χορεία τῶν ἡρωϊκῶν Μαχητῶν τῆς Ὁρθοδοξίας
Μοναχοὶ καὶ Μοναχαὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Νεάνιδες μετὰ τὰς ὡραίαις στολὰς τῶν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς ἀκαμάτου κατηχητρίας Εὐθυμίας Σπανοῦ

Λαὲ Περιούσιε, Πεφιλημένε καὶ Ἐκλεκτὲ τοῦ Κυρίου

Καὶ πάλιν ἡ Δεσποτικὴ καὶ Μεγαλὸνυμος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις, τῆς Τριαδικῆς Ἐπιφανείας ἐπὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα, μᾶς συνεκάλεσεν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, εἰς τὸ φιλόξενον καὶ φιλότιμον ἐπίνειον τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας, τὸν κοσμοαγάπητον Πειραιᾶ, μὲ τοὺς πάντα χαρούμενους, ἐνθουσιώδεις καὶ μεγαλόκαρδους ἀνθρώπους τῆς, διὰ νὰ καταδύσωμεν, τριττῶς, τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν, Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μᾶς συνεκάλεσεν, ἀδελφοί μου, διὰ νὰ τρανώσωμεν ὁμοθυμαδόν, διὰ πολλοστήν φορὰν τὴν ἀκλόνητον ἔμμονήν καὶ Πίστιν μας εἰς τὴν Πατρῶαν Ὁρθόδοξον Πίστιν μας εἰς τὴν ὁποίαν, παρὰ τὰς θυέλλας καὶ ἐναντιώσεις σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ τῶν πικριῶν τῆς καταστάσεως τοῦ κόσμου, παραμένομεν ΟΛΟΙ πιστά, ἀφοσιωμένα, καὶ ὅλως πρόθυμα τέκνα καὶ εὐθαρσεῖς στρατιῶται Κυρίου, πρὸς σθεναρὰν προάσπισιν Τῆς, ἀπὸ ἐπικινδύνους, καὶ ἐπιθέσεις, ἀν τοῦτο ἤθελε συμβῇ ἀναιστίως.

Καὶ σήμερον, δὲν πρόκειται, ὡς συνήθως, νὰ ἐκφωνήσωμεν καὶ πάλιν Θεολογικόν, ἢ πανηγυρικὸν λόγον, τοῦτο μὲν διότι κατὰ τὸ παρελθὸν πολλάκις συνέβη τοῦτο, πρὸς ἱκανοποίησιν ἐνθουσιῶντων καὶ προθύμων ἀκροατῶν τοῦ Θείου Λόγου, τοῦτο δέ, διὰ νὰ μὴ κουράσωμεν καὶ ὀχλήσωμεν, τοὺς τυχόν, ἀπαρεσκομένους εἰς ἑορτίους καὶ πανηγυρικοὺς λόγους.

Ἀλλὰ μόνον τοῦτο, ἐπ'εὐκαιρίᾳ, θέλομεν νὰ τονίσωμεν διὰ τοὺς ἐκ περάτων τοῦ Ἀττικοῦ λεκανοπεδίου, συγκεντρωθέντας, Γνησίους Ὁρθόδοξους χριστιανούς, ὡς δίδαγμα καὶ σύνθημα τῆς ἡμέρας ταύτης.

Ὅτι ἡ Τριαδικὴ Ἐπιφάνεια σήμερον, διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς ἡμῶν, τονιζούσης, «αὐτοῦ ἀκούετε», μᾶς καλεῖ ἅπαντας, ναί, ἅπαντας τοὺς Ὁρθόδοξους Ἑλληνας, ὅπουδήποτε τῆς γῆς καὶ ἀν διαβιοῦν, εἰς βαθυτάτην κατανόησιν τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως, ἣτις πραγματοποιεῖται ἐξ' ἀποσμετρήτου ἀγάπης, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντὸς πρὸς τὸ ἀπαύγασμα τῆς δημιουργίας, τὸν ἀνθρω-

Τὸ ὀρφανοτροφεῖον τῆς «Ἀγίας Τριάδος» Ν. Λιοσίων μετὰ τοῦ ἰδρυτοῦ του.

πον, καὶ ἵνα πιστεύσῃ ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Θεοῦ Ναζωραίου, ὑπεράνω καὶ ἀσυγκρίτως πάσης ἄλλης διδασκαλίας, ἐπαναγάγει τὸν ἄνθρωπον κοντὰ στὸν Θεόν, τὸ ἄκρον Ἀγαθόν. Καὶ ἡ Διδασκαλία αὐτὴ ἀπαιτεῖ, κατὰ τὰς δυσχειμέρους αὐτὰς ἐποχὰς ποὺ συγκλονίζουν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ φοβερὰς ἀναταραχὰς καὶ συγκρούσεις, ΜΙΑΝ ΘΥΣΙΑΝ!!! Τὴν Θυσίαν: ΑΓΑΠΗΝ!

Ἀπαιτεῖ ἓναν μόνον ζυγόν, «ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ!»

Διότι μόνον δι' αὐτῆς ἐλευθερούμεθα ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ δι' αὐτῆς ὑψούμεθα ὑπὲρ πάντων παρεκκλίσεων καὶ πολλῶν ἀτοπημάτων!

Μόνον διὰ τῆς ἀγάπης, δίκην λυδίας λίθου, διακριβώνεται ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀνθρώπου, ἂν εἶναι χρυσοῦς καὶ κρυστάλλινος! Διότι αὐτὴ δημιουργεῖ τὸν ἀδιάρρηκτον συνδετικὸν κρίκον οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ δι' οὗ ἐνοῦνται αἱ εὐλογημέναι χριστιανικαὶ καρδίαι πρὸς πραγμάτων μιᾶς ωραίας ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστολῆς καὶ ἐνὸς ἁγίου ἐπιτεύγματος...

Ἄς εὐφρανθῶμεν λοιπὸν σήμερον ψυχικῶς, ἐπὶ τῇ φαιρᾷ καὶ ἁγίᾳ ταύτῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐορτῆς.

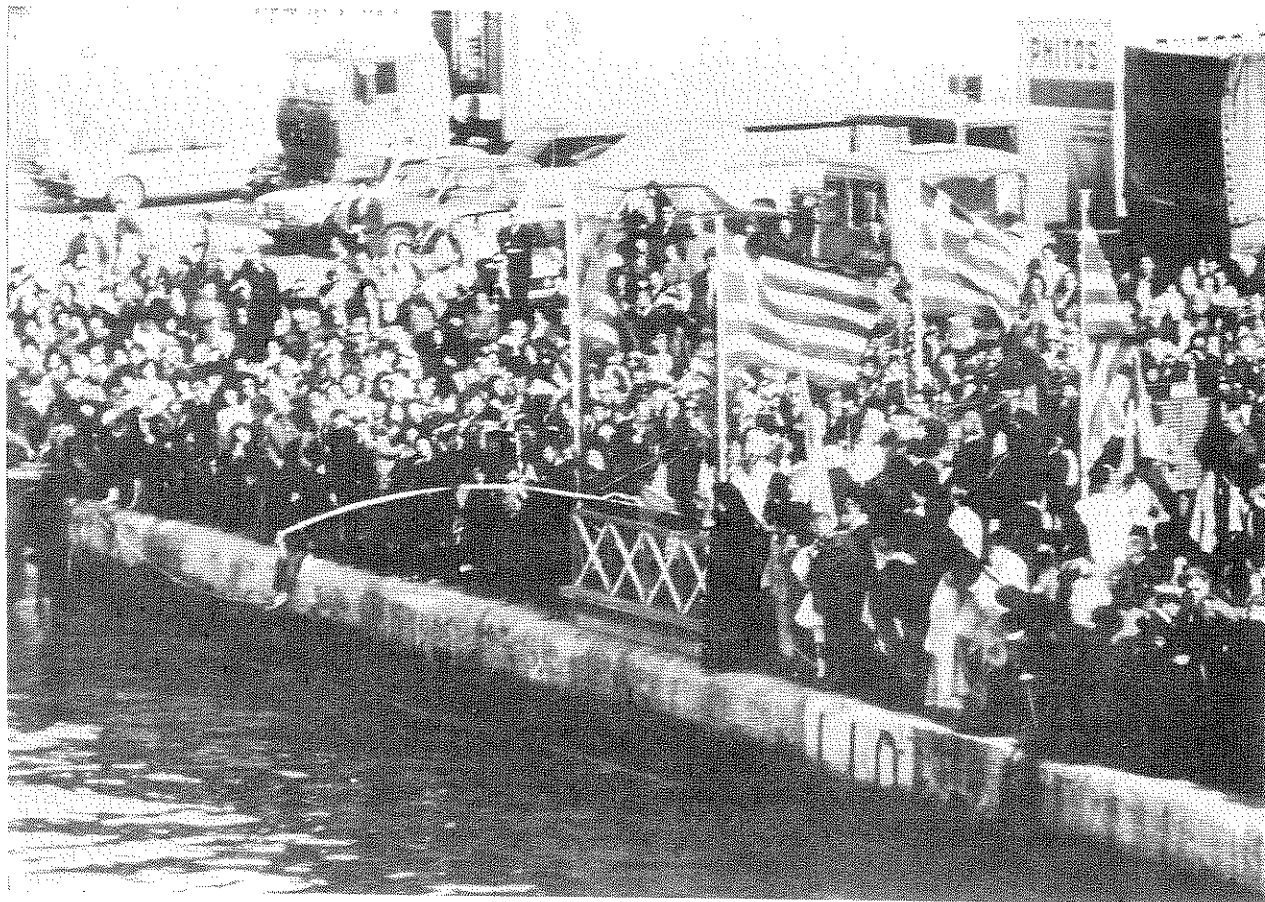
Ἄς λαμπρυνθῶμεν ψυχικῶς! Ἄς λαμπρύνωμεν

τὸν ψυχικὸν χιτῶνα μὲ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα καὶ ἃς ΕΥΧΗΘΩΜΕΝ ἀπὸ μέσης καρδίας, ὅπως, ὁ » Ἄρχων τῆς εἰρήνης καὶ Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος», εἰρηνεύσῃ τὸν τεταραγμένον κόσμον καὶ φωτίσῃ αὐτόν ὅπως, μεταβάλλῃ τὰ τρομακτικὰ ὅπλα τοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ μίσους ἀλλὰ καὶ τοῦ τρομεροῦ θανάτου, εἰς ἄροτρα καὶ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ, καὶ μὲ τὰ ὁποῖα ὑμνῶν καὶ δοξολογῶν τὸν Θεὸν ὁ ἄνθρωπος θὰ καλλιεργῇ τὴν ὑπερκορεσμένην ἐξ ἄνθρωπίνων αἱμάτων, γῆν καὶ διὰ τὴν διατέρφῃ ἑαυτὸν καὶ τοὺς πεινῶντας λαοὺς τῆς γῆς.

ΕΤΗ ΕΙΡΗΝΙΚΑ, ΛΟΙΠὸν, ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ, Πεφιλημένε καὶ Χριστοφόρε Λαὲ τοῦ Κυρίου!

ΕΤΗ ΕΙΡΗΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΑ, Ἄρχοντες καὶ Πρῶτοι τῆς Πατρίδος μας, Ἐντιμώτατοι Κοινοβουλευτικοὶ καὶ Δημοτικοὶ ἄρχοντες τοῦ Ἐπινείου!

Ἕμεῖς, φέροντες ὡς φυλακτήριον τὸν Τίμιόν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφόβως δύνασθε δι' αὐτοῦ νὰ ὀδηγεῖτε τὸν περιούσιον, ὅσον καὶ πολλάκις ταλαιπωρηθέντα, περιούσιον Λαὸν τῆς Ἑλλάδος, εἰς λιμένας σωτηρίου καὶ

Τὸ κορύφωμα τῆς τελετῆς, ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

ἀσφαλείς ὅπερ ἀπὸ μέσης καρδίας τὸ εὐχόμεθα δι' Ὑμᾶς.

Δαφιλῶς καὶ εὐγνωμόνως εὐλογοῦμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν τὰς ἐγκρίτους Δημοτικὰς Ἀρχὰς τοῦ Πειραιῶς διὰ τὴν κατ' ἔτος φιλόξενον προσφορὰ τῆς παραλίου ταύτης θέσεως πρὸς ἐπιτυχὴ πραγματοποίησιν τοῦ πανηγυρικοῦ τούτου Ἑορτασμοῦ τῶν Θεοφανείων!

Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως καὶ πατρικῶς εὐλογοῦμεν τὰς λιμενικὰς καὶ Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς ὡς καὶ τὰ δημοφιλῆ Σώματα αὐτῶν, διὰ τὴν εὐσεβόφρονα συμβολὴν αὐτῶν εἰς τὴν ἐπιτυχὴ καὶ ἀρίστην τάξιν τὴν ὁποίαν διετήρησαν καὶ διὰ τὴν ὅλην συμπαραστάσιν των, καθὼς καὶ τὴν ἐπιχώριον Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν ἡμῶν ἣτις συνέβαλεν καθηκόντως διὰ τὴν ὅλην ἐπιτυχίαν τῆς ἑορτῆς.

Δὲν θὰ λησμονήσωμεν κατὰ τὴν συγκινητικὴν ταύτην στιγμὴν, διὰ τὴν ἐκφράσωμεν συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστήρια καὶ πρὸς τὸ ἡμέτερον Προοδεῦον συνεχῶς ΓΕΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ, ὅπερ κατ' ἔτος πρωτοστατεῖ μετ' εὐσεβῶν πιστῶν μας, ὧν τὰ τίμια ὀνόματα τὴν στιγμὴν ταύτην διαφεύγουν ἡμῖν, διὰ τὴν ὅλην ἀοκνον καὶ φιλότιμον προετοιμασίαν διὰ τὴν ὅσον ἔνεστιν, μεγαλοπρεπεστέραν διεξαγωγὴν τῆς τελετῆς ταύτης τῶν Θεοφανείων.

Καὶ ἐπιστρέφωμεν τὸν λόγον ἡμῶν, εὐλογοῦντες καὶ ἀγιάζοντες ἀλλὰ καὶ εὐλογοῦντες ἀπὸ κέντρου καρδίας ἅπαντας τοὺς παρόντας εὐσεβεῖς χριστιανοὺς καὶ τοὺς, δι' εὐλόγους αἰτίας, ἀπολειφθέντας πιστοὺς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, εὐχόμενοι τὰ κράττιστα καὶ πᾶν τὸ καταθύμιον.

Διότι ὁ εὐσεβὴς Λαὸς τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐνθουσιώδης, ἀνεπηρέαστος καὶ εὐσεβέστατος, διατελῶν πάντοτε ἐν προσευχῇ καὶ ἀόπλῳ ἀγωνιστικότητι, ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΗΜΕΡΑΝ, ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΑ ΕΚΕΙΝΗΝ ΣΤΙΓΜΗΝ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀληθὴν, ἡ ἄνευ συμβιβασμῶν καὶ ὑποχωρήσεων καὶ ὑπαναχωρήσεων, ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, θὰ ἐνώσῃ ὑπὸ τὴν Ἱερὰν Σκιάν Της, ἅπαντα τὸν πιστὸν καὶ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν ὥστε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὅστις ἀποτελεῖ τὴν ΜΥΣΤΙΚΗΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΝ ΟΠΛΙΣΜΟΝ ΜΑΣ ἴδῃ πραγματοποιούμενον τὸν ὑποκάριον πόθον του ὑπὲρ τοῦ ὁποίου πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος εὐθαρσῶς ἀγωνίζεται.

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ Ο Α΄
Πετρούπολις Ἅγια Θεοφάνεια
1983

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΕΙΣ ΒΟΛΟΝ

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων καὶ ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Βόλον.

Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἣτις ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου Μαγνησίας Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ.κ. Ἀθανασίου, παισιωμένου ὑπὸ τῶν ἱερέων π. Σεραφεῖμ καὶ π. Γεωργίου καὶ χοροῦ ἱεροψαλτῶν, ἐσχηματίσθη πομπὴ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Τίμιον Σταυρὸν, τὰ ἐξαπτέρυγα. Ἀκολουθοῦσαν αἱ μοναχαὶ μὲ τὰ τάλαντα καὶ πλῆθος πιστῶν.

Ἡ ἐκκίνησις ἐγένετο διὰ τῶν ὁδῶν Δονδαλεζίου Δημάρχου Γεωργιάδου Σπυρίδῃ κατέληξεν εἰς τὸν παραλιακὸν χώρον καὶ ἔμπροσθεν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἐγένετο ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀκολουθῶς ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Ἀθανάσιος ἀπηύθυνεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα σύντομον ὁμιλίαν καὶ εὐχάς.

A.K.A.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

Ἡ Διεύθυνσις συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ ἡμῶν «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» καθηκόντως καὶ πρὸς ἄρσιν τυχόν παρερμηνειῶν, φέρει εἰς γνῶσιν τοῦ ἀναγνωστικοῦ τῆς κοινοῦ ὅτι οὐδὲν δημοσίευμα ἀπηχεῖ τὰς ἀπόψεις ἢ ἐκφράζει τὴν ὑπεύθυνον γνώμην τῆς ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ, οὐδὲ τῆς Διευθύνσεως συντάξεως, εἰ μὴ μόνον τοῦ ὑπογράφοντος τὸ δημοσίευμα.

Τὸ περιοδικὸν ἡμῶν δημοσιεύει καὶ ἀντιθέτους ἀποστελλομένας ἀπόψεις τῶν διαφόρων δημοσιευμάτων, ἐντὸς βεβαίως τῶν πλαισίων τῆς σοβαρότητος καὶ εὐπρεπείας.

Ταῦτα πρὸς πρόληψιν πάσης παρερμηνείας καὶ ἀδίκου κρίσεως.

Η ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακαλεῖται ἡ ἐξ ἀβλεψίας δημοσιευθεῖσα ἀνακοίνωσις εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 792-793 φύλλα τῆς «ΦΩΝΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» καὶ εἰς τὰς σελίδας 13 καὶ 17 ἀντιστοίχως, ὡς μὴ προερχομένη ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος

ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΑΛΗΘΟΥΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Αρχιμ. Βράκα

(Μια δεύτερη συνέχεια)

Ὁ εξομολογητὴς δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι ὄχι μόνον, ὁ τὸ πρῶτον προσερχόμενος, ἵνα διανοίξῃ τὴν καρδίαν του ἔχει τὴν ἑαυτοῦ ἰδιουτυπίαν, ἀλλὰ καὶ ὁ πολλάκις προσερχόμενος ἐμφανίζει ἰδιουτυπίαν ἀνάλογον πρὸς τὴν ἐκάστοτε ἀμαρτητικὴν του περίπτωσιν, πρὸς τὰς ψυχικὰς του πληγὰς ὄχι ξένων ἢ ἀσχετον πρὸς τὸν προσωπικόν του ἐγωισμόν. Προλήψεις καὶ ἡθὴ ἀντιχριστιανικὰ ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνεπτύχθη, ἀστάθεια χαρακτῆρος δηλητηριώδεις ἐπίδραση πονηροῦ περιβάλλοντος, ἀμφιβολία περὶ ψυχικῆς ἐπανορθώσεως καὶ ἀποκαταστάσεως, φόβος μελλούσης τιμωρίας, ἐντροπὴ ἵνα ἀποκαλύψῃ τὰς ἀμαρτωλὰς πράξεις, προσδοκία ἢ ἐκδοχὴ ἐπιπλήξεων δειλία καὶ πρὸς ὁμολογίαν ἔτι, δισταγμοὶ πρὸς τὴν καταλληλότητα καὶ τὴν ἐχεμύθειαν τοῦ εξομολογητοῦ ἀναπτύσσουσιν εἰς τὸν προσερχόμενον ἵνα εξομολογηθῇ συναίσθημα συγκεχυμένον.

Τοιαύτη περίπτωσις εἶναι δυσχερεστάτη διὰ τὸν εξομολογητὴν. Δύναται ὅμως καὶ αὐτὴν νὰ ὑπερπηδήσῃ, ἔχων ὡς ὑπόδειγμα ἐπιεικίας τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: «Μετανοεῖτε. Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν». Ἐὰν ἡ μετάνοια δὲν ἦτο εὐπρόσδεκτος ὁ Κύριος δὲν θὰ προσεκάλει εἰς μετάνοιαν. Ἐὰν ὁ Κύριος ἦτο ἀδυσώπητος καὶ σκληρὸς κρίνων τὸν ἀμαρτωλόν, δὲν θὰ ἔλεγεν «ὁ ἀναμάρτητος ἡμῶν πρῶτον τὸν λίθον ἐπὶ αὐτῆς βαλέτω», οὐδὲ θὰ ἔλεγεν «ἀφένονται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαὶ ὅτι ἡγάπησε πολὺ, οὐδὲ ὅτι ἡ συγγνώμη δέον νὰ δίδωται ὄχι ἐπτάκις, ἀλλ' «ἐβδομηκοντάκις ἐπτά».

Ἡ πρόσκλησις του «δεῦτε πάντες πρὸς μὲ οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς». Εἶναι πασιφανῶς ἐνδεικτικὴ τοῦ ἐνδιαφέροντος του πρὸς ἀνάκλησιν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ἐπὶ σωτηρία πάντων καὶ τοῦ βάθους ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀγάπης του.

Ἐτερον ὑπόδειγμα στάσεως πρὸς τὸν ἀμαρτωλὸν δὲν χρειάζεται ὁ Ἐξομολογητὴς, ἀλλ' οὐδὲ θὰ εὖρη ζωηρότερον καὶ φωτεινότερον παράδειγμα. Ὁ Σκοπὸς τοῦ Εὐαγγελίου πρὸς σωτηρίαν εἶναι ἀναμφισβήτητος γνωστὸς. Ὁ παιδαγωγικὸς τοῦ Κυρίου τρόπος ἡ ἡπία καὶ στοργικὴ στάσις αὐτοῦ ἀπέναντι τῶν εἰλικρινῶς μετανοούντων εἶναι πασιφανής, ἀλλ' ἐξ ἴσου καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ ὡς λόγοι κρίσεως καὶ ἀναγνωρίσεως τῆς μετανοίας, ἀφέσεως καὶ ἀποδοχῆς τῶν εἰλικρινῶν μετανοούντων «τέκνον ἀφένονται σοι αἱ ἀμαρτίαι σου· ἀφένονται αἱ ἀμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί· σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο.

Προσῆνεια, λοιπὸν πατρότης, στοργή, ἀρμόζουσα ἐπιείκεια, αἴσθημα συμπαθείας, ἐνθάρρυνσις πνοὴ ἐμπιστοσύνης, ἃς εἶναι τὸ περιεχόμενον τῆς στάσεως καὶ συμπεριφορᾶς τοῦ εξομολογητοῦ πρὸς τὸν εξομολογούμενον. Καὶ ἐπακολούθως ἀναζωογόνησις καὶ ἀναπέρωσις τῆς πίστεως αὐτοῦ πρὸς Ἐκείνον, τὸν ἀοράτως παριστάμενον Χριστόν, ὅτι «πιστὸς ὁ Ἐπαγγεῖλάμενος καὶ Αὐτὸς «καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων» καὶ ὅτι «ἐὰν τις ἀμάρτη, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν Πατέρα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν δίκαιον καὶ αὐτὸς ἴλασμός ἐστὶ περὶ τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν».

Τρόπος λοιπὸν ἡπιότητος καὶ χρηστότητος χρειάζεται κατὰ τὸ ἅγιον τοῦ Κυρίου παράδειγμα. Δὲν ἀποκλείεται καὶ ὁ ἔλεγχος ἐν τῇ εξομολογήσει, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνεταί μόνον εἰς ἐνδεχομένας περιπτώσεις, καὶ κατὰ τρόπον πολὺ πατρικόν. Μᾶλλον ἐν τῇ εξομολογήσει χρειάζεται διδασκαλία, νοουθεσία, συμβουλή, λόγος παρήγορος καὶ ἐνθαρρυντικὸς πρὸς διόρθωσιν ψυχικῶν βάλαμνων, πνοὴ καὶ ἐκδήλωση στοργικῆ ἐνδιαφέρον ἀγάπης.

Δὲν ἀποκλείονται ἀπολύτως οὔτε τὰ ἐπιτίμια ἐν τῇ εξομολογήσει ὡς μέσα παιδαγωγικά, ὅπως τὰ παραδέχεται ἡ Ἐκκλησία ἀλλὰ καὶ ταῦτα εἰς πολὺ σπανιωτάτας περιπτώσεις καὶ τότε ὄχι ὡς πνοὴ ἀλλὰ ὡς μέσα σωφρονιστικὰ κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὅστις ὑπέδειξεν εἰς τοὺς Κορινθίους ν' ἀποκλείσωσιν ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας τοῦ βαρέως ἀμαρτήσαντα καὶ ἐπιμένοντα εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἵνα συναισθανθῇ τὴν πρᾶξιν του καὶ μετανοήσας πρὸς σωτηρίαν ψυχῆς. Προκειμένου μάλιστα περὶ ἀνθρώπων διεστραμμένων καὶ ἀπεσκληρυμένων ψυχικῶς ὑπὸ τῆς κακίας, οἱ προσωπικοὶ ἔλεγχοι ἀποκλείονται τελείως διότι ἀγούσιν εἰς ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, ὅπως μαρτυρεῖ εἰς ἡμᾶς τὸ Γραφικὸν λόγιον. «Μὴ ἐλεγχε κακοὺς ἵνα μὴ μισήσωσι σέ». Πρὸς αὐτοὺς ἀπαιτεῖται σύνεσις μετὰ διδασκαλίας καὶ πράξεως χριστομιμήτου, ἐν ἐφαρμογῇ τοῦ Θεοπνεύστου λόγιου «μετὰ τῶν μισούντων τὴν Εἰρήνην ἡμῖν εἰρηνικός» διότι «ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενος ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι.

Πρὸς δὲ τοὺς προσερχομένους πρὸς εξομολόγησιν, πάσης κατηγορίας καὶ ἡλικίας ἐνδείκνυνται κατ' ἀρχὴν ἀποφυγὴ ἐρωτήσεων. Ἀντιθέτως δὲ ἐνδείκνυνται: ἄλλη ἐφαρμοσίμος τακτικὴ. Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου Ἱεροῦ Μυστηρίου θὰ ἀπανέλθουμε καὶ πάλι σὺν Θεῷ εἰς τὸ προσεχές.

Συνεχίζεται

Ο ΓΙΓΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ὁ ὅλος ἑορτασμός τοῦ πανηγυρικοῦ Δωδεκα-
ἡμέρου τῆς Ἐκκλησίας μας κατακλείεται μὲ τὴν
ιεράν Σύναξιν τοῦ Γίγαντος τῆς Ἐρήμου, ἁγίου
Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ τοῦ Κυ-
ρίου μας. Περί τῆς μεγάλης αὐτῆς μορφῆς ἐγράφη-
σαν πολλὰ καὶ ἀξιοθαύμαστα, διότι θαυμαστή καί,
δι' ἀγγελικοῦ μηνύματος ἀναγγέλλεται εἰς τὸν Πατέ-
ρα αὐτοῦ, τὸν Ζαχαρίαν «Μὴ φοβοῦ, Ζαχαρία,
διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου καὶ ἡ γυνὴ σου
Ἐλισάβετ γεννήσει, υἱόν σοι καὶ καλέσεις τὸ
ὄνομα αὐτοῦ ἸΩΑΝΝΗΝ» (Λουκ. Α. 14). Ἀλλὰ
θαυμαστός ὑπῆρξεν καὶ ὁ πρῶτος αὐτοῦ χαιρετι-
σμός πρὸς τὸν Κύριον διό «ἐσκίρτησεν τὸ βρέφος
ἐν τῇ κοιλίᾳ -τῆς Ἐλισάβετ- καὶ ἀνεφώνησεν
φωνὴν μεγάλην (Α' Λουκ. α' 41-44) ἀφοῦ ἐπλή-
σθη προηγουμένως πνεύματος Ἁγίου, ἡ Ἐλισά-
βετ βλέπουσα τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἀειπαρθένου
Κόρης καὶ Θεομήτορος εἰς τὴν Ὀρεινήν.

Θαυμαστή ὑπῆρξεν -κατὰ τὴν Ἱερὰν Παράδο-
σιν- ἡ σωτηρία τοῦ Ἰωάννου κατὰ τὴν σφαγὴν τῶν
Νηπίων, ὑπὸ τοῦ αἰμοσταγοῦς φονέως αὐτῶν Ἡ-
ρώδου τοῦ μεγάλου.

Θαυμαστή ὑπῆρξε καὶ ὅλη ἡ ζωὴ του ἐν τῇ ἐρήμῳ
ὅπως καὶ θαυμαστὸν σημεῖον ὑπῆρξεν ἡ καταξίωσις
του νὰ ἐγγίσῃ τὴν πανακήρατον Κορυφὴν τοῦ
Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν ὅστις εἶναι καὶ ἡ Κορυφὴ
καὶ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ καὶ γεραίρει πολλάκις τοῦ
ἔτους τὴν μεγάλην αὐτὴν μορφήν τῆς Πίστεώς μας,
τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον καὶ Βαπτιστὴν τοῦ
Κυρίου καὶ ποιεῖ τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Σύναξιν πανη-
γυρικῶς τὴν 7ην ἐκάστου Ἰανουαρίου, προβάλλων
συγχρόνως αὐτὸν ἄριστον παράδειγμα πρὸς μίμη-
σιν.

Διότι εἶναι πολλὰ καὶ ποικίλα αἱ ἀρεταὶ αἵτινες
περικοσμοῦν τὴν παρθενικὴν κεφαλὴν τοῦ ἱσαγγέ-
λου αὐτοῦ πολίτου τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου
ποταμοῦ. Ἄς ἀτενίσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετὰ
θαυμασμοῦ πρὸς τὴν μεγάλην αὐτὴν μορφήν ἣτις
τιμητικῶς εὐρίσκεται πάντοτε ἐγγύτατα τοῦ Θρόνου
τοῦ Κυρίου προσπίπτων καὶ προσκυνῶν τὸν Δεσπό-
την τοῦ παντός, εἰς τὸ τέμπλον τῆς Ἐκκλησίας, κάθε
ἐκκλησίας, μικρῆς ἢ μεγάλης, ἐκκλησίας εἰς τὸ
βουνό, εἰς τὴν πεδιάδα, παντοῦ ὅπου ὑπάρχει
θυσιαστήριον Κυρίου καὶ καμπάνα ποὺ κτυπᾷ πρὸς
δόξαν Θεοῦ. Ἐκεῖ κοντὰ στὸν Δεσπότην ὑπάρχει ἡ
αὐστηρὴ μορφή τοῦ Μεγάλου ἐλεγκτοῦ τῆς ἁμαρ-

τίας ὅστις δὲν ἐδίστασεν νὰ ἀποκαλέσῃ «γενήματα
ἐχιδνῶν», (Λουκ. Γ' 7) τοὺς συμπατριώτας του,
οἵτινες ἐρχόμενοι εἰς τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου διὰ νὰ
ἀκούσουν τὸ αὐστηρὸν καὶ ἐλεγκτικὸν κήρυγμά του
ἐκαυχῶντο ἐπὶ Πατραγαθία λέγοντες «πατέρα ἔχο-
μεν Ἀβραάμ» (αὐτ. 9).

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος μᾶς καλεῖ σήμερον εἰς
μίμησιν τῶν ἀρετῶν αἵτινες κατακοσμοῦν τὴν Θεο-
τίμητον προσωπικότητά του. Χρειάζεται καὶ ἡμεῖς νὰ
ἀποκτήσωμεν τὴν ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗΝ ΤΟΥ, ἀποτει-
νᾶσσομεν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας τὸν ἐωσφορικὸν
ἐγωϊσμόν, ὁ ὁποῖος σήμερον κατατυραννεῖ καὶ δυνα-
στεύει μικροὺς καὶ μεγάλους εἰς ὁλόκληρον τὸν
κόσμον. Χρειάζεται νὰ ἐνστερνισθῶμεν τὴν ΑΓΑΠΗΝ
ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ, διότι εἰς τὰ ἁμαρτωλὰ καὶ
πανάθλια χρόνια τῆς ἐποχῆς μας, καμμία ἄλλη ἐλπίς
σωτηρίας δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον παρὰ ΜΟΝΟΝ Ἡ
ΣΤΡΟΦΗ ΚΑΙ Ἡ ΑΓΑΠΗ πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν Δυνά-
μενον σῶσαι καὶ ἀναγεννῆσαι τὸν Κόσμον ἅπαντα
ὅστις κεῖται εἰς τὸ πονηρὸν καὶ ζεῖ εἰς τὴν μιζέρια καὶ
τὴν ἀθλιότητα ἐνὸς ἀσφυκτικοῦ μηχανικοῦ πολιτι-
σμοῦ ποὺ πάει νὰ καταλύσῃ, κάθε ἠθικὴν διδα-
σκαλίαν καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἔρμαιον
τῶν παθῶν του. Στροφὴν λοιπὸν, ΜΕΤΑΝΟΙΑ, κατὰ
τὸ βροντερὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ὁ Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 100.—
" " " " 200.—
Ἑξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Τὸ "Ἁγιον Παράδειγμα

ΑΙ ΘΥΣΙΑΙ

Τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ἦτο φοβερός καὶ ἀπερίγραπτος, τοῦτο βέβαια «ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ λόγος τοῦ Σταυροῦ...» ὡς εἶπεν ὁ Ἀπ. Παῦλος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων ὁ ἀγὼν ἦτο ὡς ἐπιθανάτιος, τοῦτο πως περιγράφει ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ, «... Ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς Ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανάτιους, ὅτι θέατρον ἐγεννήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις...».

Ἀκριβῶς αὕτῃ ἡ ἐννοια τοῦ «θεάτρου» κρύπτει ὅλην τὴν ἀγιωσύνην, διότι ἐθεωρήθησαν μωροὶ, ἐχλευάσθησαν, ἐνεπαίχθησαν, καὶ τέλος οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν ἐμαρτύρησαν, διὰ τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν Δόξαν τοῦ Σταυροῦ.

Οὕτω ἐγένοντο κατὰ μίμησιν Κυρίου ὡς Χριστοῦ, ἵνα ἐξ ἀγάπης καὶ φόβου πρὸς Αὐτόν, ἐδραιώσουν τὴν Ἀγίαν Αὐτοῦ Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐθεμελίωσεν τῷ ἰδίῳ τοῦ αἵματι.

Συνεπῶς ἡ ἀποστολὴ ὅλων τῶν Κληρικῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἔχοντες τελείαν Ἀποστολικὴν διαδοχὴν, ἡ ἀποστολὴ λέγομεν τῶν Ὁρθόδοξων Κληρικῶν εἶναι τέλεια καθωρισμένη, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τοὺς ὁποίους ἐποίησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν παράδειγμα τέλειον πρὸς μίμησιν, ὅπως ἀνέφερεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν.

Δηλαδή ἐκείνο τὸ ὁποῖον προέχει εἰς τὸν Ἀποστολικὸν ἀγῶνα τοῦ Κλήρου εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις αὐτῆς.

Διότι οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἀπέφευγον ὄχι μόνον νὰ θησαυρίζουν· ἀντιθέτως δὲ διεμοίραζον τὰ ὑπάρχοντά των ὡς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πρῶτον μὲν εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν, δεῦτερον δὲ εἰς τοὺς πένητας καὶ δυστυχοῦντας ἀδελφοὺς ὁμοπίστους.

Ἄς ἴδωμεν πῶς περιγράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος τὴν θυσίαν τοῦ ὡς Κληρικοῦ τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, λέγει λοιπὸν, «... ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφίζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσὶ, λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν, πάντων περιψημα ἕως ἄρτι...» (Κορ. Α').

Ἴδου λοιπὸν ὁ γνήσιος Ἀποστολικὸς ἀγῶνας, ἴδου τὰ μέτρα τῆς θυσίας διὰ τὴν στερήωσιν τοῦ Σταυροῦ.

Ἐν τούτοις καὶ οἱ λαϊκοὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαύονται εἰς τὰς θυσίας τῶν Κληρικῶν καὶ νὰ «ἀρμέγουν» τὰ Οὐράνια χαρίσματα, μηδένα κόπον καταβάλλοντες.

Ἀπαιτεῖται τὸ κύριον ἔργον αὐτῶν νὰ ἔχουν ἐν λόγοις καὶ ἔργοις τὴν πρέπουσαν εὐσέβειαν τοῦτο ὅμως μόνον εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Κληρικούς.

Ἐξ ἄλλου πρέπει κατὰ μίμησιν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων νὰ μὴν θησαυρίζουν ἐπὶ τῆς γῆς, θησαυροὺς γήινους καὶ ὑλικούς, ἀντιθέτως δὲ θησαυροὺς πνευματικούς, μορφοῦμενοι εἰς τὰ βάθη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὁ ὁποῖος εἶναι θησαυρὸς τῶν θησαυρῶν μηδὲ ἔχων σύγκρισιν τῆς ψευδο-ὑλης, τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι προσκυνοῦν ὡς εἰδωλολάτριά (σπίτια, χρῆμα, ἐμπόρια, αὐτοκίνητα, περιουσίες κ.ά.).

Πολλοὶ ἔχασαν τὴν πίστιν των, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀνεπίτρεπτους θησαυρισμούς, ἡ δὲ Χάρις τοῦ Κυρίου ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἐγένοντο «μαλακοὶ τῷ πνεύματι» περιπέσαντες τὸ πρῶτον εἰς ἀθεολογίαν, εὐθύς δὲ εἰς πλάνας καὶ κακοδοξίας, γενόμενοι σκληροὶ, ἀνάληγτοι, κενόδοξοι καὶ τέλος ὑπερήφανοι, δηλονότι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἐωσφόρον ὁμοιάσαντες.

Ἴδου λοιπὸν ὅτι αἱ νηστεῖαι, αἱ ἐγκράτειαι, αἱ προσευχαὶ καὶ ἄλλα, ἐὰν δὲν συνοδεύωνται ἀπὸ «συστηματικὴν ἄρνησιν τῆς ὑλης» δὲν οἰκοδομοῦν πλήρως, ἄλλωστε ἡ θυσία πρὸς τὸν Θεόν, ἄρχεται μὲν ἀπὸ τὸ ἴδιον σῶμα τοῦ μετανοοῦντος, θεμελιούται δὲ διὰ τῆς ἀποφυγῆς τῆς ὑλης καὶ τῶν θησαυρῶν αὐτῶν, ἡ δὲ ὑλὴ ὑπάρχει κατ' οἰκονομίαν ἵνα συντηρῇ τὴν βιωτικὴν τοῦ ἀνθρώπου.

Τ' ἄλλα δὲ ἃς εἶναι διὰ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἀγίαν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ὄχι ἀπὸ τὸ περίσσευμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὑστέρημα.

Ταῦτα πάντα βεβαίως μόνον ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, διότι ἐξω αὐτῆς «βασιλεία Θεοῦ οὐ κληρονομεῖται».

N.A.

Ράβδος ἐν γωνία...

Τὸ ὅτι Χριστὸς ἐφάνη ἐπὶ τῆς Γῆς καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανέστραφη, τὸ ὅτι ὁ λόγος Σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, γιὰ μᾶς τοὺς Πιστεύοντας, τὸ ὅτι αὐτὲς τὶς μέρες ποὺ περάσαμε τὸν εἶδομεν πτωχὸν ἐν φάτνῃ, τὸν εἶδομεν ἀνδρούμενον, καὶ τελευταῖα τὸ ἐπαναλαμβάνομεν τελευταῖα βαδίζοντα πρὸς τὸν Ἰορδάνη γιὰ νὰ βαπτισθῇ, δὲν εἶναι μικρὰ «γεγονότα» τὰ ὁποῖα «κεῖνται ἐν γωνία». Εἶναι μιὰ συντηρητικὴ πραγματικότης μέσα στὴν ὁποῖαν ζῶμεν, κινούμεθα καὶ ἐσμὲν (Πράξ. 17, 28).

Εἴ. Σεῖς ποὺ θέλετε νὰ τυφλώττετε καὶ μὲ τὰ δυό σας μάτια καὶ νὰ μὴ ἀκούτε τὸν ἀπόηχο τῶν γεγονότων, γιὰτὶ δὲν ἔρχεσθε νὰ συνδιαλλαγῶμεν; Γιὰτὶ ἀγνοεῖτε ἐθελουσίως αὐτά, τὰ ὁποῖα ζεῖτε καὶ σεῖς ἀλλὰ τὰ ζεῖτε «ἀνάλαφρα καὶ ἐπιπόλαια» πέρνοντας μόνον ἐξωτερικὴ γεῦσι τῶν γεγονότων καὶ ὄχι συστηματικὴν καὶ ζωντανὴν «ἀφῆν τῶν πραγμάτων»! Γιὰτὶ θέλετε νὰ ζεῖτε χωρὶς τὴν θεῖαν ἔρευνα, Ποῖος εἶναι Αὐτὸς ποὺ τολμᾷ νὰ λέγῃ «Πῶς ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου ἐν ἐσμὲν» (Ἰωάν. 10-30). Ποῖος εἶναι Αὐτὸς ποὺ λέγει πρὸς τὸν Φίλιππον, ποὺ ζητοῦσε νὰ μάθῃ γιὰ τὸν Πατέρα Του «δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα». Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Μεγάλου Ἑρωτομένου ἦταν «τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί, καὶ οὐ ἐγνωκάς με Φίλιππε;» (Ἰωαν. 14-9) καὶ ἀναυδος ὁ Φίλιππος ἐσιώπησε, γιὰτὶ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ξαναμιλήσῃ; Ἐφ' ὅσον μπροστά του ἔβλεπε τὸν Ἀόρατον ἐλυληθότα ἐν σαρκί! Θεώρησε σωστὸ νὰ σιωπήσῃ, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ποὺ ἄκουγαν τὰ «ἀνήκουστα».

Ἀλλὰ αὐτὰ τὰ λέγω σὲ ποιούς; Τοὺς ἀμφισβητίες; Ἐρχου καὶ εἶδε! Γιὰτὶ, ἀγαπητὲ ἀμφισβητία δὲν πέρνεις τὸν κόπον νὰ ἐξετάσης βάθος καὶ πλάτος αὐτῶν ποὺ βλέπεις καὶ ἀκούεις; Φοβᾶσαι τὶς ἁμαρτίες σου; Μὰ γιὰ αὐτὲς ἦλθε νὰ καταλύσῃ τὸ Κράτος τους. Ὁ ἴδιος ὁ ἀμφισβητούμενος εἶπεν «οὐκ ἦλθον καλεῖσθαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν» (Ματθ. 9' 13).

Καὶ ἐὰν εἶναι αὐτὸ τὸ κώλυμα, μὴ διστάσης νὰ ἐλθῃς κοντὰ σ' Αὐτὸν ποὺ οἱ σύγχρονοί του Ἰουδαῖοι τὸν ἀπεκάλουν ὅτι τρώγει καὶ πίνει μετὰ πορνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν, καὶ ὅτι εἶναι ὁ Βεελζεβούλ, καὶ ἐν τῷ Ἀρχοντὶ τῶν Δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια! Λοιπὸν οἱ ἁμαρτίες ὅλων μας εἶναι ἡ πιὸ «φτηνὴ» δικαιολογία! Γιὰτὶ ἁμαρτωλοὺς ἦλθε σῶσαι, ὦν πρῶτος εἰμί ἐγὼ κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Ἐὰν ὁ Παῦλος ἐκάλεῖ ἑαυτὸν ἁμαρτωλὸν γιὰτὶ πρέπει νὰ ὀρροδήσωμεν ἡμεῖς μπροστὰ στὴν κλῆσιν Του: «Δεῦτε οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11-29). Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν μεγάλη θεῖα κλῆσι, γιὰτὶ κωφεύεις;

Εἶπαμε, οἱ ἁμαρτίες βέβαια, δὲν εἶναι σοβαρὸν κώλυμα, διότι εἶναι στὰ χέρια αὐτοῦ ποὺ εἶναι καὶ ὁ εἰσηγητὴς τους, καὶ ὅλοι γνωρίζουμε τὴν πίκρα ποὺ προκαλοῦν στὴ ψυχὴν μας· ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Εἶναι καὶ κάτι ἄλλο ποὺ μᾶς κρατάει μακριὰ ἀπὸ Αὐτόν· εἶναι μικρὴ ἢ μεγάλη οἵησις ποὺ μᾶς δεσμεύει νὰ ἔλθουμε πρὸς Αὐτόν ποὺ εἶναι «πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ», (Ματθ. 1Α. 29). Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ πρᾶον καὶ ταπεινὸν νὰ συγκερασθῇ μὲ τὸ ὑπερήφανον; Πέρνεται «αἴσθησι» τὶ μᾶς κρατεῖ μακριὰ ἀπὸ τὸν Πρᾶον; Ἄς ὀπλισθοῦμε μὲ ὄπλα ποὺ πρέπει νὰ σκοτώνουν αὐτοὺς τοὺς ἁμαρτωλοὺς λογισμοὺς. Ἄς ἀποτανθοῦμε στὸν θεῖον Δαυεῖβ ποὺ λέγει «εἰς τὰς πρωῒας ἀπέκτεινον πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς (Ψαλμ. 100-8) γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ συμφιλιωθοῦμε μὲ Αὐτόν (τὸν Ἀρχοντα τῆς Εἰρήνης), εἴτε νηοὶ εἴμαστε, εἴτε μεσήλικες ἢ Γέροντες, εἰς Αὐτόν ποὺ τὰ πάντα ποιεῖ «καινά». (Νεοποιεῖ τοὺς γηγενεῖς) κατὰ τὴν Κασσίαν τὴν ὑμνογράφον.

Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ποὺ γράφει αὐτὰ δὲν εἶναι μόνον αὐτός· ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ποὺ πρέπει νὰ προσέξουμε! Θὰ ἔλθουμε κοντὰ σ' Αὐτόν καὶ θὰ φροντίσουμε νὰ βροῦμε τὸν «σωστὸ» δρόμο γιὰ νὰ τὸν πλησιάσουμε ἀσφαλῶς, καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ «ἓνας καὶ μοναδικός». Ἡ Γνησία Ὁρθοδοξία ποὺ τὴν κρατοῦν οἱ ὀλίγοι. Αὐτοὶ ποὺ δὲν ἄλλαξαν τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ παρέλαβαν ἀπὸ τοὺς Πατέρας τους. «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις βροντοφωνεῖ ὁ Ἅγιος Παῦλος»!

Πρόσεχε, λοιπὸν φίλε, νὰ στέκεσαι γνήσια καὶ νὰ κρατᾷς τὰς Παραδόσεις! Καὶ γιὰ μία τέτοια κατάστασι «δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ Ἐπίσημος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος! Αὐτὴ πρὸ πολλοῦ ἔχει ἀπεμπολήσει τὰ πάντα! Οἱ λίγοι ποὺ κρατοῦν γνήσιαν τὴν Ὁρθοδοξίαν εἶναι σ' ὅλα τὰ μέρη, ὄχι μόνον τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ σ' ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς ὑφῆλίου!

Προχθὲς ἀκούσαμε τὴν Βηθλεὲμ νὰ λέγῃ «Χριστὸς Γεννᾶται, δοξάσατε». Σήμερα βλέπουμε τὸν Ἰορδάνη ρηγνύμενον, καὶ βαπτιζόμενον τὸν Κτίστην. Ὁχι αὐτὰ τὰ ὑποκατάστατα ποὺ μᾶς ἐδεῖξε ἡ Ἑλληνικὴ Τηλεόρασις καὶ ἀκούσαμε ἀγανακτισμένον τὸν Διόδωρον, Πατριάρχην Ἱεροσολύμων νὰ διαμαρτύρεται ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐνεφάνισαν τὰ ἑλληνικὰ Μέσα Ἐνημερώσεως εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὴν γνήσιαν Ὁρθόδοξον γραμμὴ! Λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ ποὺ θέλουμε νὰ γνωρίσωμεν τὸν /σήμερον/ βαπτισθέντα Ἰησοῦν, ἄς ψάξουμε νὰ βροῦμε τὸν «γνήσιον Δρόμον τῆς Διαδρομῆς» ποὺ θὰ κάνουμε πηγαίνοντας πρὸς Αὐτόν!

Τότε, ἡ θεία χάρις ποὺ θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ θὰ εἶναι «ἀναφαίρετος»· θὰ εἶναι ἡ Εὐλογία ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ τὰ νάματα τοῦ Ἰορδάνου.

ΧΡ. Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

Ἀναγνώστης

ΕΙΝΑΙ ΟΜΟΙΑ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Π. ΒΗΧΟΥΔΗΣ

Πλείστοι ὅσοι ἔχουν ἀναγνώσει τὸν ἐν λόγῳ τίτλον εἰς τὰς στήλας τῶν τέσς εὐφυίας καὶ παρατηρητικότητος τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ποικίλης ὕλης ἀφορᾷ συνήθως δύο σκίτσα τὰ ὅποια εἶναι μεταξύ των ὁμοία -ἐκ πρώτης ὄψεως- καὶ ὁμως διαφέρουν.

Εὐλογον δὲ εἶναι ὅτι τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα δὲν εἶναι τὸ μοναδικόν. Ὑφίσταται σωρεία συναφῶν παραδειγμάτων ἐπειδὴ ὁμως ὁ διαθέσιμος χώρος τοῦ θεαρέστου τούτου ἀγωνιστικοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ περιοδικοῦ «ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἶναι μικρὸς ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀπαιτούμενον, διὰ τοῦτο εὐθὺς κατωτέρω γίνεται μνεῖα ἐνδὸς μόνον ἐτέρου παραδείγματος. Συγκεκριμένως δέ, ἄς ἐνθυμηθῶμεν ἅπαντες τὸ Γνήσιον Εὐαγγελικὸν Χωρίον «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ» ἀφ' ἐνός, καὶ τὸ νοθευμένον χιλιαστικὸν τοιοῦτον «Ἀμὴν λέγω σοι σήμερον, μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ» ἀφ' ἐτέρου. Τὰ ἐν λόγῳ χωρία εἶναι ὁμοία —ἐκ πρώτης ὄψεως— καὶ ὁμως διαφέρουν· μάλιστα δὲ ἡ διαφορὰ μεταξύ των εἶναι τόσον τεραστία ὅσον ἡ διαφορὰ τῆς ἡμέρας ἀπὸ τὴν νύκτα, τῆς ἀληθείας ἀπὸ τὸ ψεῦδος καὶ τοῦ φωτὸς ἀπὸ τὸ σκότος! Καὶ νὰ ἀναλογισθῇ τις ὅτι, ἡ ὡς ἄνω τεραστία διαφορὰ προέρχεται μόνον ἀπὸ μεταφορὰν κόμματος (...).

Τὸ αὐτό, δηλαδὴ εἶναι ὁμοία καὶ ὁμως διαφέρουν, ἰσχύει καὶ μεταξύ τοῦ Καθηγιασμένου Ἰουλιανοῦ ἢ Παλαίου ἢ Πατρίου Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου (Π.Ο.Η.) - Παλαιοημερολογιτῶν ἢ Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Γ.Ο.Χ.) καὶ τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου (Ν.Η.) - νεοημερολογιτῶν· μάλιστα δὲ ἡ μεταξύ των διαφορὰ εἶναι λίαν σημαντικὴ καὶ ἀπαιτεῖται συγγραφὴ ὁλοκλήρου τόμου -τοῦλάχιστον- καὶ οὐχὶ μόνον συγγραφὴ τοῦ διαθέσιμου χώρου τοῦ παρόντος περιοδικοῦ ὅστις εἶναι μικρὸς - ὡς προετονίσθη.

- Εὐνόητον δὲ τυγχάνει ὅτι περὶ τοῦ δῆθεν «διορθωμένου» Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δὲν γίνεται οὐδεμία σύγκρισις, γνωστοῦ ὄντος ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀναφερόμεθα ἐκτενῶς. - Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸν μικρὸν χώρον, κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ παρόντος πονήματος προσπάθεια ὅπως - ἐν συνόψει - ἀναφερθοῦν ἐν τῷ παρόντι ἐπίμαχα μόνον σημεία τὰ ὅποια ἐκρίθησαν ὑπ' αὐτοῦ ὡς λίαν ψυχωφελῆ καὶ ἐπι-

βοηθοῦντα τοὺς δυστυχεῖς νεοημερολογίτας ὅπως γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς».

Καὶ πρωτίστως ἀναφερόμεθα εἰς τὴν, ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 772 χειρογράφου Κώδικος τῆς ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος (Ρωσικοῦ), ἀπόφασιν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ ἔτους 1593: «Ὁποῖος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ Ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας καθὼς αἱ ἐπτὰ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἐθέσπισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ θέλει νὰ ἀκολουθᾷ τὸ νεοεφεύρετον Πασχάλιον καὶ νέον μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ πάπα καὶ ἐναντιώνεται εἰς αὐτὰ ὅλα, καὶ θέλει νὰ ἀνατρέψῃ καὶ νὰ χαλάσῃ τὰ Πατροπαράδοτα Δόγματα καὶ Ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχῃ τὸ ἀνάθεμα καὶ ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς τῶν Πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι. Ἐσεῖς δὲ οἱ Εὐσεβεῖς καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καὶ ἐγεννήθητε καὶ ἀνετρέφητε καὶ ὅταν τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς καὶ ἡ χρεῖα καὶ αὐτὸ τὸ αἷμα σας νὰ χύνητε διὰ νὰ φυλάξητε τὴν Πατροπαράδοτον Πίστιν καὶ Ὁμολογίαν σας. Καὶ νὰ φυλάγησθε ἀπὸ τῶν τοιούτων καὶ νὰ προσέχητε, ἵνα καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σᾶς βοηθᾷ ἅμα, καὶ ἡ εὐχὴ τῆς ἡμῶν Μετριότητος εἴῃ μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν». Καὶ νὰ ἀναλογισθῇ τις ὅτι ὁ ἀνωτέρω ἀναθεματισμὸς δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς· προηγήθησαν τούτου οἱ ἀναθεματισμοὶ τῶν ἐτῶν 1582, 1583 καὶ 1587 καὶ ἐπηκολούθησαν ἔτεροι τῶν ἐτῶν 1693, 1746, 1848 καὶ 1902. Ὡς γνωστὸν ἡ καθιέρωσις τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Δύσει ἐγένετο τὸ ἔτος 1582, τὸ δὲ μόλυσμα τοῦτο ἤλθε καὶ εἰς τὸ Ἔθνος μας τὸ ἔτος 1924, ἥτοι μετὰ παρέλευσιν 342 ἐτῶν. Ὅπως δὴποτε ἡ παρέλευσις τῶν 342 αὐτῶν ἐτῶν προκαλεῖ ἀρκετὰ ἐρωτηματικά, μεθ' ὧν καὶ τὸ ἐξῆς: Διατὶ ἐνῷ ἐπὶ 342 ἔτη τὸ Ἔθνος μας ἦτο ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὸ μόλυσμα τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου, ἐμολύνθη ὑπ' αὐτοῦ τὸ ἔτος 1924 καὶ ἐντεῦθεν; Ἀπλούστατα, διότι οἱ ἐκάστοτε Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως ἐγνώριζον ὅτι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ποιμένες - καθὼς ἀποφαίνεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δι' αὐτῆς ταύτης τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου-

είναι «οἱ ἀκαινοτομήτως καὶ ἀμειώτως πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας φυλάσσοντες», καὶ ὡς τοιοῦτοι ὤφειλον «ἐπιστηρίζειν τὴν Ἀρχαίαν Παράδοσιν καὶ περισπούδαστον ἑαυτοῖς ποιεῖσθαι, ἣν ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Πιστῶν ἐκ παραδόσεως Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τετήρηκε καὶ ὡμολόγησε» καὶ μὴ καινοτομίαν καὶ ἀφαίρεσιν ποιεῖσθαι τῆς εὐσεβῶς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνηθείας». Καὶ μόνον τὸ ἔτος 1924 ὅτε οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἦτο ὁ μασσῶνος Μελέτιος Δ΄ Μεταξάκης, καθιερώθη τὸ ἀναθεματισμένον γρηγοριανὸν ἢ νέον ἡμερολόγιον - τῇ συνεργείᾳ καὶ ἐτέρων νεωτεριστῶν καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων ἀπεμπολητῶν, ὡς τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.λ.π. - ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ μόνα τους τὰ ἀμέσως ἀνωτέρω εἶναι ἱκανοποιητικὰ οὕτως ὥστε καὶ ὁ πιδὺς δῦσπιστος νεοημερολογίτης νὰ κατανοήσῃ ὅτι, ἡ καθιέρωσις τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου τόσον ἐν τῇ Δύσει ὑπὸ τοῦ πάπα Ρώμης Γρηγορίου ΙΓ΄, ὅσον καὶ ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖ Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τοῦ Μελετίου Δ΄ Μεταξάκη καὶ τῶν συνεργῶν του εἶναι ἔργον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων αἵτινες βάλλουν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας - τῆς Μονῆς Κιβωτοῦ τῆς Σωτηρίας - καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ - τοῦ νέου Περιουσίου Λαοῦ τῆς Χάρτις τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ - καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπομένως εἶναι ἀδικαιολόγητος ἡ ὑπαρξίς εἰσέτι νεοημερολογιτῶν δεδομένου ὅτι τὸ ἀναθεματισμένον γρηγοριανὸν ἢ νέον ἡμερολόγιον εἶναι σχισματικόν, καὶ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιον τὸν Θεοφόρον «εἴ τις σχίζειν ἀκολουθεῖ, Βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομεῖ». Συνέλαθετε, λοιπόν, δυστυχεῖς νεοημερολογίται καὶ ἐλευθερωθεῖτε ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου ἐπιστρέφοντες ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ ἣτοι Π.Ο.Η. καὶ Γ.Ο.Χ. καὶ κρατεῖτε τὰς Ἱερὰς ἡμῶν Παραδόσεις, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς Παραδόσεις» προσέτι δὲ νὰ ἐνθυμεῖσθε τὰ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου λεχθέντα «πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα, κἂν ἀξιόπιστος ᾖ, κἂν νηστεύῃ, κἂν παρθελεύῃ, κἂν σημεία ποιῇ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοι φαινέσθω ἐν προβάτου δορᾷ, φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος».

Ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουν ἀρκετοὶ δῦσπιστοι νεοημερολογίται καὶ πιθανὸν νὰ μὴ ἱκανοποιήθησαν πλήρως μὲ τὰ μέχρι τοῦδε ἀναφερθέντα, διὰ τοῦτο ἐκρίθη πρέπον νὰ γίνῃ μικρὰ εἰσέτι συμπλήρωσις τῶν ἐπιράχων σημείων· μετὰ δὲ τὴν ἀναφορὰν

τούτων θὰ περαιωθῇ τὸ παρὸν πόνημα.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα προεφήτευσε, διὰ τῶν ψαλμῶν τοῦ Προφητάνακτος Δαυΐδ, τοὺς καταπαυσόμενους τὰς Ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς: «Εἶπον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν αἱ συγγένειαι αὐτῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς» (Ψαλμὸς ΟΓ, 8). Ἡ Προφητεία αὕτη ἤρχισε πληρουμένη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1582 ὑπὸ τοῦ πάπα Ρώμης Γρηγορίου ΙΓ΄, ὅστις καθιέρωσε τὸ ἀναθεματισμένον γρηγοριανὸν ἢ νέον ἡμερολόγιον ἐπὶ τῷ τέλει καταπαύσεως ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου πασῶν τῶν Ἑορτῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς. Συγκεκριμένως διαπιστοῦται ὅτι, μετὰ τὴν πληθῶραν τῶν αἱρέσεων - ἐξ ὧν αἵτινες ὑφίστανται καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας - τὰς εἰκονομαχίας κλπ. τὸ μένος τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων στρέφεται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1582 καὶ ἐντεύθεν κατὰ τῶν Ἑορτῶν τοῦ Θεοῦ. Οὕτω ἔχομεν ἀρχικῶς τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ Ἑορτολογίου διὰ συστάσεως ὑπὸ τοῦ πάπα Ρώμης Γρηγορίου ΙΓ΄ νέου τοιοῦτου - κατόπιν καταργήσεως καθιερωμένων Ἑορτῶν κλπ. κλπ. - μὲ ἀποτέλεσμα σήμερον νὰ ἐμφανίζεται πλῆθος ἄλλων «εορτῶν» ὡς λ.χ. τοῦ κρασιοῦ, τοῦ κερασιοῦ, τῶν λουλουδιῶν, τῶν «τόσων» χρόνων ἀπὸ γεννήσεως ἢ θανάτου τοῦ τάδε ἢ δεῖνα «κουλτουριάρη» κλπ. κλπ. ἐπὶ τῷ τέλει καταπαύσεως πασῶν τῶν Ἑορτῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς - συμφώνως πρὸς τὸν προειρημένον ψαλμὸν - δι' ὑποκαταστάσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω «εορτῶν» καὶ τῆς καταργήσεως τῶν Ἑορτῶν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς. Σημειωθῆτω δὲ ὅτι, συνέπεια τῶν ἀμέσως προειρημένων εἶναι καὶ ἡ ἀνωμαλία καὶ τὰ τυπικὰ κλπ. προβλήματα τὰ ὅποια προκύπτουν ἐκ τῆς ἀθέσμου καὶ ἀντικανονικῆς καθιερώσεως τοῦ ἀναθεματισμένου γρηγοριανοῦ ἢ νέου ἡμερολογίου, οὕτως ὥστε ἡ ἐνότης ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῷ Ἑορτολογίῳ νὰ συντρίβεται, ἡ ὁμοιομορφία τῶν Ἀκολουθιῶν νὰ ἐξαφανίζεται καὶ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ὁ ρυθμὸς τῆς ἐν γένει Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς (νηστεία κλπ.) νὰ ἐπηρεάζεται - πρὸς χαρὰν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων! Εὐνόητον δὲ τυγχάνει ὅτι, ἄσμος εἶναι ἡ σχέσις τοῦ Καθηγιασμένου Ἰουλιανοῦ ἢ Παλαιοῦ ἢ Πατρίου Ὁρθοδόξου Ἡμερολογίου (Π.Ο.Η.) πρὸς τὸ Δόγμα τῆς Ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, συμφώνως πρὸς τὸ 9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως «εἰς Μίαν, Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Οἱ 318 Θεοφόροι Πατέρες τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διὰ τὴν Ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰσήγαγον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ ἔκτοτε ἰσχύον καὶ καθαγιασθὲν διὰ τῆς διενεκοῦς Πράξεως Αὐτῆς Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον· μὲ τὴν Ἐνότητα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπετεύχθη καὶ ἡ Ἐνότης τοῦ Ἑορτολογίου

Συνεχίζεται

Οἰκουμενιστικά

**«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ» «ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ»
ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ ΕΝ ΩΡΑ «ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ» ΤΩΝ
ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΓΩΓΗΝ ΤΟΥΣ**

Όπως αναγράφει τὸ δελτίον «Ἐπίσκεψις» 1ης Σεπτεμβρίου 1982 ἀριθ. τεύχους 278, τὴν Κυριακὴν 1ην Αὐγούστου 1982 ὁ «πατριάρχης» Κων/πόλεως κ. Δημήτριος μετέβη εἰς τὸ Ἀγγλικανικὸν παρεκκλήσιον τῆς Ἀγίας Ἑλένης τοῦ ἐν Κων/πόλει προξενείου τῆς Μ. Βρεταννίας τὸ ἑσπέρας τῆς ὥς ἂνω ἡμερομηνίας καὶ προσευχήθη ἐν ὥρᾳ τελέσεως «λειτουργίας» τὴν ὁποίαν ἐτέλεσεν ὁ ἐπισκεφθεὶς τὸν «πατριάρχην» Δημήτριον Ἀγγλικανὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Δρος Robert Runcie.

Ἡ ἐπίσημος εἰσοδος ἐν ὥρᾳ προσευχῆς καὶ δὴ τελέσεως «λειτουργίας» καὶ παραμονὴ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς εἰς Αἰρετικὴν συναγωγὴν καταδικάζεται ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Ὁ μὲν κληρικὸς καθαίρεται ὁ δὲ λαϊκὸς ἀφορίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν μόνον νεοημερολογίτης ὁ «πατριάρχης» Δημήτριος ἀλλὰ καὶ καθηρημένος ἀπὸ τὴν παραμονὴν του καὶ συμπροσευχὴν του μὲ τοὺς Αἰρετικούς. Δυστυχῶς ὅμως οὐδεὶς συγκινεῖται μὲ τὰ τοιαῦτα ὀλισθήματα, ὁποῖα ἀθέτησις καὶ προδοσία τῆς Πίστεως συντελεῖται.

Ἐὰν ὁ μαθητὴς τοῦ Ἁγίου Παΐσιου ἐν ἀγνοίᾳ του συγκατετέθῃ μὲ τὸν Ἰουδαῖον αἰρετικὸν εἰπὼν ἴσως νὰ εἶναι καὶ ὅπως τὰ λές, καὶ ἐφυγεν ἡ Θεία Χάρις καὶ ἀπεκατεστάθῃ διὰ τοῦ Ἁγίου Παΐσιου διὰ μετανοίας καὶ καθαρᾶς Ὁμολογίας, σκεφθεῖτε τὸ ὀλισθήμα ἐνὸς ἔχοντος τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς πρῶτος τὴν τάξιν μεταξὺ τῶν ἄλλων πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Αἰρετικῶν ἐν ὥρᾳ «λειτουργίας» του διὰ νὰ συμπροσευχῇ καὶ νὲ ἐνωθῇ λειτουργικῶς μὲ τὴν φοβερὰν αἵρεσιν τῶν Ἀγγλικανῶν.

Αὐτὰ δὲν τὰ βλέπουν οἱ Θεολόγοι καὶ ἡ νεοημερολογιτικὴ σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων; Τοιαύτη καθίζησις Πίστεως ὑπάρχει;

**Η ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΙΑ ΤΟ
ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ**

Όπως ἀνέγραψεν καὶ ὁ ἡμερήσιος καὶ θρησκευτικὸς τύπος ἡ νεοημερολογιτικὴ ἐκκλησία καὶ συγκεκριμένως ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἡσχολήθη μὲ τὸ Παλαιοημερολογικόν.

Ἠκούσθησαν διάφοροι ἀπόψεις τῶν συνοδικῶν ἀρχιερέων τῆς νεοημερολογιτικῆς συνόδου καὶ τελί-

κὰ διορίσθη ὡς ἐντεταλμένος ὁ συνοδικὸς Μητροπολίτης Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ Ἀρχιερεῖς τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας.

Ἐπειδὴ γράφονται καὶ λέγονται διάφορα ἄστοχα ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ θέματος τούτου ἠθέλαμεν ταπεινῶς νὰ ὑποδείξωμεν ὅτι μία ἐπιπολαία κρίσις θὰ περιπλέξῃ εἰσέτι πολὺ τὸ θέμα τοῦτο.

Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι σαφής. Εἶναι ἡ συνέχεια τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ διατήρησις ἀκριβῶς τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως καὶ τῶν Ἱερῶν Δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἀποποιούμεθα τὸν εἰλικρινῆ διάλογον καίτοι ἡ ἀλήθεια δὲν διαλέγεται. Ὁ Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνος ὁμιλῶν εἰς τὴν διαρκὴ νεοημερολογιτικὴν σύνοδον εἶπεν ὅτι κατὰ τὸν καθηγητὴν Πανεπιστημίου κ. Ἀνδρουτσὸν τὸ θέμα τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἑορτολογίου δὲν θίγει οὔτε τὴν παράδοσιν οὔτε τὸ Δόγμα. Ὁ ἴδιος ἔχει γράψῃ καὶ δηλώσει ὅτι πρόκειται περὶ 13 σταγόνων. Κατόπιν τούτων τὶ διάλογον ἐν προκειμένου νὰ κάνωμεν.

Τὸ νέον ἔτος 1983 λόγω τοῦ ὅτι τὸ Πάσχα συμπίπτει ἀργὰ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ ἡ ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΑΠΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ. Θέμα δογματικώτατον διότι εἶναι καθιερωμένη εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς ὑπὸ αὐτῶν τῶν Θείων Ἀποστόλων. Δύο δὲ Πατριάρχαι Κων/πόλεως καθηρέθησαν ἐπειδὴ ἠθέλησαν νὰ μεταρρυθμίσουν τὴν νηστείαν αὐτήν. Κατεπατήθη τὸ θεμελιῶδες Δόγμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνετράπησαν αἱ παραδόσεις. Ἐφέτος 1983 ἐπέρχεται σύγχυσις εἰς τὸ τυπικὸν τῆς νεοημερολογιτικῆς ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν τους κατήρησαν ἰδικὸν πῖνακα διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ Εὐαγγελικὰς περικοπὰς ποὺ δὲν θὰ ξέρουν τί εὐαγγέλιον νὰ ἀναγνώσουν διὰ νὰ εἶναι τουλάχιστον ἐνιαῖοι.

Ἐὰν δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ διορθώσουν τὸ σχίσμα εἰς τὸ ὁποῖον περιέπεσαν, δὲν καταδικάσουν τὴν ἐπ' ἐκκλησίαις αἰρετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποία σὺν τοῖς ἄλλοις θεωρεῖ ὡς μέλη τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τὴν πανσπερμίαν τῶν αἰρετικῶν, τὰς συμπροσευχὰς, συλλειτουργίας καὶ «διαλόγους» μὲ τοὺς αἰρετικούς μεταίως κοπιᾶζουν.

Σήμερον ὀργιάζει ὁ οἰκουμενισμὸς καὶ συγκριτισμὸς. Καθημερινῶς καταγγέλλουν καὶ αὐτὰ τὰ νεοημερολογιτικὰ θρησκευτικὰ ἔντυπα τὴν συντελουμένην προδοσίαν καὶ ζητοῦν «διαλόγους» μὲ τοὺς τηροῦντας τὰς Παραδόσεις; Καθ' ἡμᾶς μία λύσις κατὰ Θεὸν ὑπάρχει. Ἐπιστροφή εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις. Τότε ἡνωμένοι κατὰ

Θεόν θά ἀντιμετωπίσωμεν τὴν ὁρμὴν τοῦ Ἀντι-
χρίστου εἰς τὰς ἡμέρας μας.

Διὰ αὐτὴν τὴν ἐνότητα καὶ ἐπιστροφὴν τῶν
νεοημερολογιτῶν ἐργάζεται ἡ ἐκκλησία μας διωκο-
μένη καὶ πολεμουμένη τόσα χρόνια καὶ αὐτὴ ἡ χαρά
μας θὰ εἶναι ἀπερίγραπτοι. Διότι σήμερον χάνονται
πολλὰ ψυχὰ διὰ τὰς ὁποίας ὁ Χριστὸς ἔχυσεν τὸ
Πανάγιον Του Αἵμα.

Δυστυχῶς ὅμως τοιαύτη πρόθεσις καὶ μετάνοια
τῶν λογίων καὶ θεολόγων προκρίτων τῆς νεοημερο-
λογικῆς ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει. Διὸ καὶ ἄς ἀναμέ-
νωμεν πονηρὰς ἡμέρας. Ἡμέρας συγχύσεως καὶ
θλίψεως. Ἡμέρας ἐρχομοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Διὰ
τοῦτο ἕκαστος ἄς φροντίσῃ νὰ εἶναι μέσα εἰς τὴν
Κιβωτὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ποὺ τηρεῖ τὰ Δόγματα
καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας ὅσον καὶ μικρὸν
ποῖμνιον καὶ ἂν ἔχῃ. Καὶ εἰς τὰ Σόδομα καὶ Γόμαρα
καὶ εἰς τὸν κατακλισμὸν μόνον οἱ μετρημένοι εἰς τὰ
δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρὸς ἐσώθησαν.

Ἄς εὐχηθῶμεν τὴν ἐνότητα ἐν τῇ ἐπιστροφῇ εἰς
τὴν Μίαν Ἀγίαν Ἀποστολικὴν καὶ Καθολογικὴν
Ἐκκλησίαν. Καὶ ἄς μὴ ἐπηρεαζόμεθα μὲ τὰ ἀνεύθυ-
να δημοσιεύματα τῶν καιροσκοπῶν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΑΒΑΤΟΝ» ΑΥΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΩΚΟΣ

Φαρμακοποῖδς

Ὡς γνωστόν, τὸ Ἅγιον Ὄρος εὑρίσκεται εἰς
τὴν νότιαν ἄκρην τῆς ἀνατολικῆς χερσονήσου τῆς
Χαλκιδικῆς.

— «Ἡ χερσόνησος τοῦ Ἄθω, ἀπὸ τῆς Μεγά-
λης Βίγλας καὶ ἐφεξῆς, κατὰ τὸ ἀρχαῖον προνομια-
κὸν καθεστῶς ἀποτελεῖ αὐτοδιοίκητον τμήμα τοῦ
Ἑλληνικοῦ Κράτους, τοῦ ὁποίου ἡ κυριαρχία παρα-
μένει ἄθικτος ἐπ' αὐτοῦ».

Κατὰ τὸ ἔτος 1430 ὁ Ἄθως ὑπέκυψε εἰς τὴν
δεσποτείαν τῶν Τούρκων, ὅλοι ὅμως οἱ Σουλτάνοι
παρεδέχθησαν καὶ ἐσεβάσθησαν τὰ προνόμια τῆς
περιοχῆς, καὶ κυρίως τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν Ἱερῶν
Μονῶν. Ἀκόμη καὶ στὰ χειρότερα χρόνια τῆς
σκληραβίας οἱ Τούρκοι δὲν ἀνέμιχθησαν ποτὲ στὰ
πράγματα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τὸ ὁποῖον ἐσεβά-
σθησαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι κατακτηταὶ π.χ. Γερμα-
νοί, Βούλγαροι κ.λ.π., ὅπως καὶ αἱ κατὰ καιροὺς
Δικτατορικαὶ Κυβερνήσεις τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἦσαν
μοναχικοὶ ἐρημίται οἱ ὁποῖοι ζητοῦσαν τὴν σωτη-
ρίαν τῆς ψυχῆς των μὲ τὴ φυγὴ ἀπὸ τὸν κόσμον.
Ἕνας τους, ὁ Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης, ἔζησε μέσα
σὲ μιὰ σπηλιὰ περισσότερον ἀπὸ 50 χρόνια.

Εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος παραμένει πάντοτε ὁλοζών-
τανη ἡ καρδιὰ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀπόκοσμη γωνία
ἀφιερωμένη στὸ Θεό, στὴν παραίτηση ἀπὸ τὴν
τύρβην τῆς ἐγκοσμιότητος, στὴν προσευχή, καὶ στὴ
σιωπὴ. Ἐκεῖ ἐπάνω εὑρίσκονται 20 Ἱεραὶ Μοναὶ αἱ
ὁποῖαι καὶ ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον Παλαιὸν Ἡμερο-
λόγιον. Τὸ πλέον ὅμως αὐστηρὸ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν
τῶν Ἱερῶν Κανόνων μοναστήρι εἶναι ἡ Μονὴ
Ἑσφιγμένου, ἡ ὁποία ἔχει διακόψει κάθε ἐκκλη-
σιαστικὴ ἐπικοινωνία μετὰ τῶν ἄλλων δέκα ἐννέα
μονῶν, διότι ἐξακολουθοῦν νὰ μνημονεύουν τὸν
Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Δημήτριον, ὁ ὁποῖος μὲ
τοὺς λόγους του καὶ τὰς πράξεις του ἀρνεῖται τὴν
μοναδικὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
καὶ Πίστews, ἀναγνωρίζων τοὺς παπικοὺς καὶ ὅλας
τὰς ἄλλας αἱρέσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου
τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἰσοτίμους μὲ τὴν ἀλήθειαν.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, παρ' ὅλη τὴ φαινομενικὴ ἀ-
γριὰδα του, εἶναι μέρος καλὸ καὶ εὐφορο, ὀνομά-
ζεται «Τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας». Ἡ παράδοσις
ἀναφέρει ὅτι ἡ Παναγία, κατὰ τὸ ταξίδι της πρὸς τὴν
Κύπρον, ὅπου συναντήθηκε μὲ τὸν Λάζαρον, πέρασε
ἀπὸ τὸν Ἄθω καὶ βγῆκε στὴν παραλία κοντὰ στὴ
Μονὴ τῶν Ἰβήρων. Τότε μιὰ βοερὴ φωνὴ ἐξ
οὐρανοῦ ἐκάλεσε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Χερσο-
νήσου νὰ πᾶνε στὸ λιμάνι τοῦ Κλήμεντος, γιὰ νὰ
προὔπαντήσουν τὴν μητέρα τοῦ Θεοῦ.

«Καὶ ἀπάντων θαυμάζοντων ἐν τῷ λιμένι συνέ-
τρεχον, ἐν ᾧ τὸ πλοῖον εὐρόντες περὶ τῆς μητρὸς τοῦ
μεγάλου Θεοῦ ἐτυγχάνοντο. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ
Κυρίου ἐφάνερωσεν ἑαυτὴν ἀφόβως εἰποῦσα: «Ἐγὼ
Εἰμι». Οἱ δὲ λαβόντες αὐτὴν μετὰ πάντων τῶν ἐν τῷ
πλοίῳ ἐν τῷ ἑαυτῶν συναγωγῇ ἀπήγαγον μετὰ
δέους πολλοῦ καὶ σεβάσματος».

Ἡ Παναγία τότε εὐλόγησε τὸ μέρος καὶ τοὺς
κατοίκους του καὶ ἀνέλαβε τὴν περιοχὴν τοῦ Ἄθω
ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Ἔτσι τὸ Ἅγιον Ὄρος
ἐγίνε κτῆμα τῆς Παρθένου εἰς τὸ ἐσαεὶ καὶ διὰ τὸν
λόγον αὐτὸν δὲν ἐπιτρέπεται εἰς κανένα πλάσμα
θηλικὸν νὰ ζήσῃ ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν Χερσόνησον.
Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι κλειστὸ γιὰ τὶς γυναῖκες μὲ
ἐξαίρεσιν τὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν μητέρα
τῆς τῆν Ἀγία Ἄννα, καμμία ἄλλη Ἀγία τῆς Ἐκ-
κλησίας μας δὲν λατρεύεται εἰς τὸν Ἄθω.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας
τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἰσχύει τὸ «ἄβατον», καὶ ὅπως
ἔχομεν ἤδη ἀναφέρει ἀπαγορεύεται νὰ πατήσῃ ἐκεῖ
τὸ πόδι τῆς γυναῖκα, ἡ δὲ ἀπαγόρευσις ἐπεκτείνεται
ἀκόμη καὶ εἰς ὅλα τὰ θηλυκὰ ζῶα. Κατὰ τὸ ἔτος 958
μ.Χ., τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Κων-
σταντίνου Ζ' τοῦ Πορφυρογεννήτου, ἐνεφανίσθη

Συνεχίζεται

ΑΙ ΔΩΡΕΑΙ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἀριστείδης Καρβελάς

Ἐκ συνέχειας

βείας καὶ ταῖς ἀκτίσι τῶν λόγων πάντας κατεφώτισαν, τοῦ Παρακλήτου τῇ χάριτι», «οἱ τοὺς βροτοὺς σαγηνεύσαντας ἐκ βυθοῦ ἀγνωσίας τῇ σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος».

Τοὺς Ἁγίους θεοφόρους Πατέρας, Ἱεράρχας καὶ Διδασκάλους: «τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου», «τὰ πᾶγχρυσά στόματα τοῦ Λόγου», «τὰς μυστικὰς τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς μελωδῆσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, μέλος ἐναρμόνιον Θεολογίας, Τριάδα μιαν ἀπαράλακτον, οὐσίαν τε καὶ Θεότητα» τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου καὶ Ὀρθοδόξων προμάχους», «οἱ τοῦ Χριστοῦ εὐωδία γενόμενοι, τῆς ὁσμῆς τῆς γνώσεως Αὐτοῦ, τὴν οἰκουμένην ἐπλήρωσαν», οἱ τοῦ Θεοῦ πόθου τῷ κέντρῳ σε αὐτοὺς καθοπλίσαντες, τῶν θεοστυγιῶν αἰρέσεων τὰς βλασφημίας κατέτρωσαν καὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν πιστῶν εὐσεβείας τὸν γλυκασμὸν ἐθησαύρισαν».

Τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, Ὁμολογητὰς καὶ Ἀθλητὰς: «τὸ τῆς ἀθλήσεως καύχημα καὶ στεφάνων ἀξίωμα», «τὸ φωτοειδὲς νέφος τῶν ἀθλητῶν», «τὰ πολύφωτα ἄστρα μαρμαρυγὰς ὑπομονῆς πέμποντα, φωτίζοντα ψυχὰς», «ἡ σεπτὴ φάλαγξ, στρατὸς ὁ τροπαιφόρος καὶ ἐκλεκτὴ παρεμβολή», «οἱ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ μιμησάμενοι καλῶς», «οἱ τῷ Θεῷ Χριστοῦ μιμησάμενοι καλῶς», «οἱ τῷ Θεῷ Πνεύματι σεαυτοὺς θωρακίσαντες, πρὸς συμπλοκὴν τοῦ ἀλάστορος, τοῦτον ἔτρεψαν (κατενίκησαν) καὶ νίκης τοὺς στεφάνους ἀπείλησαν», «οἱ τῷ ἰστίῳ τοῦ Σταυροῦ, πνευματικῶς πτερούμενοι, τῶν πειρασμῶν τὸ πέλαγος ἀβλαβῶς, ἐν πίστει παρέδραμον, καὶ πρὸς Θεοῦς λιμένας ἀνεπαύσαντο».

Τοὺς Ἁγίους καὶ θαυματουργοὺς Ἀναργύρους: «οἱ ἐκ τῆς Θεῆς χάριτος, τὴν δωρεὰν τῶν θαυμάτων εἰληφότες, θαυματουργοῦσιν ἀπαύστως, τῇ χειρουργίᾳ τέμνοντες τῇ ἀοράτῳ», «οἱ ἱαμάτων δοτῆρες θαυματουργοί, καὶ θαυμάτων λαμπτήρες φωταγωγοί (ἀναδειχθέντες) τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι», «οἱ τὴν χάριν λαβόντες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦσι τὴν ρῶσιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις, Ἱατροὶ θαυματουργοὶ ἐνδόξοι».

Τοὺς Ὁσίους Πατέρας καὶ Ἀσκητὰς: «τῆς ἐρήμου πολίτας καὶ Ἀγγέλους ἐν σώματι», «οἱ τῇ ἐγκρατεῖᾳ τὸ σῶμα περιφραζάμενοι, τὰς τῶν παθῶν κινήσεις ἀπενέκρωσαν εὐχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις οὓς ἡ

τοῦ Πνεύματος δύναμις, ἔδειξε νοητοὺς φωστῆρας παγκοσμίῳ», «οἱ τῆς ἐρήμου πολισταὶ παγκόσμιοι, καὶ τῆς οἰκουμένης φωστῆρες πολύφωτοι», «οἱ τὸν οὐρανόθεν πυρσὸν κομιζόμενοι, εὐδοκίαν Θεῶν μηνύοντα, ναδὸν ἀγιώτατον, ἀρετῆς παιδευτήριον, οἰκοδομῆσαι, καὶ ψυχῶν, φροντιστήριον ὃν ἀρξάμενοι, εὐσεβῶς ἐτελείωσαν».

Τοὺς Ἁγίους καὶ Δικαίους Θεοπάτορας Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν: «οἱ τὴν ἀπαρχὴν τεκόντες, τῆς ἡμῶν (τῶν ἀνθρώπων) σωτηρίας, τὴν μόνην Θεοτόκον», «οἱ ἐξ ἀκάρπων λαγόνων, ράβδον ἁγίαν τὴν Θεοτόκον βλαστήσαντες, ἐξ ἧς ἡ σωτηρία τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Θεός, τὸ ζεῦγος τὸ ἅγιον», «οἱ τοῦ Κυρίου, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ προπάτορες, οἱ δικαιοσύνην κεκοσμημένοι».

Πάντες οἱ Ἅγιοι, ὡς προηγουμένως κατὰ κατηγορίαν σημειοῦνται, ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι, προεξαρχούσης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ τῶν Ἁγίων Προπατόρων, Πατριαρχῶν, Προφητῶν καὶ Δικαίων, ὡς καὶ τῶν παρισταμένων ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, Ἁγίων Ἀρχαγγέλων, Ἀγγέλων καὶ πασῶν τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων, ἀποτελοῦν τὴν εἰς τοὺς οὐρανοὺς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀπολαμβάνουν αἰωνίως πλησίον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς δόξης καὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς εἰρήνης, τῆς ἀνεκκλήτου μακαρίας ζωῆς ὡς ἐργάται κατὰ τὴν βιοτὴν τῶν οἱ ἐν σώματι μετὰ καρδίας φλεγομένης ὑπὸ τῆς πίστεως καὶ παλλομένης ὑπὸ τῆς εὐσεβείας, παντὸς ἔργου τῆς ἀρετῆς εὐαρέστου εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἀποδεκτοῦ ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ.

Πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀδιάλειπτον ἀνὰ τοὺς αἰῶνας συνέχειαν, εἰς τὴν δημιουργίαν χριστιανικῆς πολιτείας καὶ πνευματικῆς κοινωνίας ἀνθρώπων, εἰς τὴν ἐπὶ γῆς στρατευομένην Ἐκκλησίαν Του, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παραγγέλλει καὶ πληροφορεῖ διὰ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου Του, εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον, τῆς εὐσεβείας τὴν χαρμονὴν, τῆς κατὰ Θεὸν ἀγάπης τὴν λαμπρότητα, τὴν διὰ τῆς πίστως δικαίωσιν, τὴν διὰ τῆς μετάνοιᾶς πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἄνοδον, τὴν πρὸς τὴν μακαρίαν ζωὴν πορείαν, ὡς ταῦτα πληροφοροῦν πάντας οἱ ἐν συνεχείᾳ σημειούμενοι ζωήρρυτοι λόγοι Του, ἀναφερόμενοι εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, πρὸς μελέτην ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀποδοχὴν καὶ κατάλληλον ἐφαρμογὴν, κατὰ προαίρεσιν ἐνάρετον καὶ καθαρὰν συνείδησιν: «ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἔμοι οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξεῖ τὸ φῶς τῆς ζωῆς». (Ἰωαν. Κεφαλ. η' στίχ. 12), «ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ» (Ἰωαν. Κεφαλ. ιδ' στίχ. 6), «χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». (Ἰωαν. Κεφαλ. ιε' στίχ. 5).